

Düş Bu Ya Hafız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Nisan 2025

Düşlerini gammazla zangoç ve firar et çanından kilisenin.

Aşkın esintisinde kalp atışlarına eşlik eden büyüteç ile şerh düş mevsime ve serildiğim yürek ikliminde kulağımda dinmeyen ezan seslerine hürmet et ki şahikası âlemin ki şaşkın tebaası kayıp düşlerin benden bir özürdür kendime ve maviyi kundakladığım her gök gürültüsünde saf tut içimdeki çocukla beraber. Naralar uçuşuyor ağır havada.

Hava uçuşuyor içimdeki uzay boşluğunda.

Kefil olduğum yüreğe bir çizik de sen at ve serpil gözünün önünde renklerin.

Çağırımı duy, sevgili.

Ağrımı da kolla yetmedi seril içimdeki duvarın dibine.

Mevsimleri şiar edindim ben yetmedi, yetmedi...

Dualarıma ömür serdim ben hem ömür dediğin ne ki?

İki ezan sesinde salınan varlığım ve kısacık bir vakte nice aşklar nice acılar sığdıran ta ki İlahi Aşkın basamaklarına kurulup da içimdeki yetim, mevsimi dilimlediğim yetmedi mi bir ömür?

Bozguna uğradığım bir hurafede esti yazgım.

Aşkın bodur yollarında üredim de çınar gibi.

Dayandığım dağlara eremedim sınıandığıma biat daha da semirdi yüreğim ve bedenim dar geldi bu evrene ki sığınağım ki simyam ki samsarı dünün haydut bulutlar...

Şerit değiştirdiğim mi tek yalan?

Saf tuttuğum hidayette kanmaksı dünyanın yalanına...

Haşa, Rabbim, haşa ve her tökezlediğimde sarıldığım bir yemin gibi mihlandım da kalp gözümün her atışına seyreltisi olsa olsa dünün, yarınların günle kapıştığı bir asma ağacı belki de hırpani varlığıma diktiğim bayrak.

Kindarlıktan uzak.

Kinayelere tuzak kuran İlahi yakarışım.

Söz mademki bir kez çıkar ağızdan yalanım varsa sona ersin kalemim ve masalım ve yeniden doğduğumu da müjdelerken ilham perim.

Bir şadırvan az ötemde.

Bir sema gösterisi yüreği ateşe tutan.

Bir inkarsa yanlışlarım elbet doğrularımınla var oldum olacağım da her yanlış def edip aldığım dersin de varken bir hikmeti...

Sakıncalı bir telaffuz olmamalı aşk.

Sancılı bir oluşumsa mutluluk henüz hüznün hırkamı çıkarmadım üzerimden.

Her rüyada saklı gerçeğim çünkü gözüm açık gördüğüm rüyalarda buluyorum kendimi ve adımlarım büyürken yorgun bir yorgan seriyorum düş gücümün ayaklarına ve tepişen sözcükleri azat edip uçuruyorum ruhumu.

Güneşin tadı mı adı mı?

Hatta geceye tutsak bir nefer mi?

Bir serenat olsa olsa içimin ç/ağrısı ve işte yineliyorum niyazımı.

Düş maliklerine de selam olsun bizim buralardan ve semazen gölgeme de helal olsun yokluğumda bile aşka ve umuda selam duran...

"İnsan bazen kalmak için gitmez mi harflere doğru?" (Alıntı)

Yitik bir düş ülkesinin çocuklarıyız, hafız belki de düş iklimlerine denk düşen renkler gibiyiz: kibirli ve isyankâr.

Ölü düşler alfabesinde yosun tutmuş imgeleriz kimin eli kimin cebinde belli değil iken.

Sessizlik bir rahmet.

Yollar buz tutmuş.

Ruhların tefrikası ölüm öncesi vuku bulan bir sır adeta ve tokuşan yalanlar, göğün mertebesine düşen her ilahi düşün de sırdaşı.

Şimdi tasalı harfler konduruyorum sayfaya ve bir bardak dolusu su içiyorum üstüne gel gör ki hala dinmedi sağanak ve yaşlarımı bu sefer Nisan tasına dolduruyorum ve kırıştırıyorum gözlerimi bazense kaçıyorum bakışlarımı akasya ağaçlarına özeniyorum ansızın ve bir gül bahçesine dalıyorum.

Gül kokulu özlemlerim.

Gül kokulu Efendim.

Gül yüzlü kadınlar ve gün yüzlü adamlar...

Düş bu ya, hafız.

Düşüyor başım öne ve zar zor seçiyorum önümü ve siliyorum gözlerimi.

Bir düş ülkesindeyim ve seferberliğini ilan ediyorum hayallerin gerçi gerçeklere de toz kondurmuyorum

ama...

İlla ki dengede olmalı duygularım yine de ağır basan hüznle mest oluyor gölgem ve kalbura dönüyor yüreğim ve kapatıyorum gözlerimi bir an için.

Ne oluyorsa o kısacık anda oluyor ve yeniden doğuyorum ve sayısız düş doğuruyorum üstelik evrendeki tüm kimsesiz çocukları ve düşleri sahipleniyorum.

Sefil ve tanrısal mizaçları var kimi insanın ve zalime denk düşen ve yüreği daha da mahzun kılan ve korkacağım yere cesaretleniyorum ve gardımı alıp dalıyorum kâbusların arasına ve ince uçlu kalemimle sayısız çiçek çiziyorum ve izini sürüyorum masumiyetin ve köklenen yeminlerimle körüklüyorum hem hayallerimi hem de yandaş hayaletleri.

İndinde yalnızlığın.

Zirvesinde insanlığın.

Acının dibini görmüşken ve istikrarla sevip ağlarken...

Ötenazi yaptığım bilumum duygu tıpkı kıl kökünde yeşeren güneş gibi ve yaşaran gök kubbe ve yaşattığım umut gibi hüznün de baş tacı olduğu üzere açıyorum kanatlarımı ve dokunuyorum rahmete üstelik bilinmezini izini sürüp bilindik ne var görmezden geldiğim...

Mademki yaralı bir kuşum...

Ne gam oysa.

Mademki rüzgârın teninde bir polenim.

Ne mutlu yarınlarıma.

Mademki alyuvarlarımla yıkıyorum kötülükleri.

Yaşasın nemli gözlerim ve kan yerine akan imgelerim elbet rüzgâr esefle havalandırırken içimdeki yorgunluğun perçemini...

Ve kat çıkıyorum duygulara en çok da ulaşmak adına İlahi aşka...

Buruşuk giysilerim gel gör ki düzgün ve kırışksız duygularım elbet efil efil esen rüzgarla mest olduğum aşka meyyal bir buluta konup ruhumla tavaf ettiğim cihan...

Kanadığım kadar kandığım da değil asla yalan.

Lakin gölgemle kavgam ayan beyan.

Ve işte ıslıklanıyorum ama şerrine lanet okuyup zalimin iskalamıyorum tutturmaya çalıştığım hedefi...

Yol uzun.

Duygular ve mutluluk izafi.

Hayat ise mayın tarlası.

Sektığım her yol bitiminde ve sektirdiğim her taşta ve sekteye uğratmadan hayallerimi ara sıra duraksasam da...

Sözcüklerimse mızrabım tıpkı aşkın kafesinde yarışan kuşlar gibi cebelleştığım her lanet elbet son bulacak...

Bir düşe düştüm madem, hafız.

Bir de aşka düşmeye gör, sen.

Sensizlikle harmanlandığım her düşün de büyüünde yeşeren inanç gibi baş koyduğum bu düşe düşmeye gör, hafız.

Saf tuttuğum masumiyetin en istikrarlı bekçisiyim hele ki korumakla mesul olduğum bunca deđer ve hayal varken.